

Yoel Kitabı ve Laodikya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Beşinci

Ne Kadar Süre? Beşinci Mühür

Jeff Pippenger
2025-12-07

"o zaman için verilen ışık" verildiğinde, ya "kabul edilir" ya da "reddedilir." Işığın sunulmasıyla gerçekleşen ayırım, ebedî müjdenin işidir; bu, yalnızca Tanrı'nın halkının mühürlenmesini değil, aynı zamanda buğday ile delice otunun ayrılmasını da içerir. Nihai sınama ve ayırım süreci 11 Eylül'de başladı; peygamberî soru "Ne zamana kadar?" ve peygamberî yanıt "Pazar yasasına kadar"dır. "Ne zamana kadar" simgesine yapılan son atıf, Vahiy kitabındaki beşinci mühürde bulunur.

Ve beşinci mührü açınca, sunağın altında, Tanrı'nın sözü ve taşıdıkları tanıklık uğruna öldürülmüş olanların canlarını gördüm. Yüksek sesle şöyle haykırıyorlardı: "Ey Rabbimiz, kutsal ve gerçek olan, yeryüzünde yaşayanları ne zamana dek yargılamayacak ve kanımızın öcünü almayacaksın?"

Ve onlardan her birine beyaz kaftanlar verildi; onlara, kendileri gibi öldürülecek olan hizmettaşları ve kardeşleri de tamamlanıncaya kadar, kısa bir süre daha dinlenmeleri gerektiği söylendi. Vahiy 6:9-11.

İlham, "öldürülenlerin canları"nın sorduğu "ne kadar daha" sorusunun yanıtını, papalık şehitlerinden ikinci bir grubun oluşacağı geleceğe bırakır. Bu, Pazar yasasıyla başlar ve bu nedenle Bayan White, Vahiy'in on sekizinci bölümünü ikinci şehitler grubunun gerçekleşmesi olarak tanımlar. İlk beş ayette iki "ses" vardır; birinci ses 11 Eylül'ü işaret eder ve ikinci ses Pazar yasasında erkekleri ve kadınları Babil'den çıkmaya çağırır. Bayan White, 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar olan dönemi göstermek için beşinci mühürdeki "ne kadar daha" simgesini Vahiy'in on sekizinci bölümünün ilk beş ayetiyle ilişkilendirir. Odak, Tanrı'nın halkının ayrılması ve mühürlenmesi değil; geçmişteki şehitleri ve Pazar yasası krizi sırasında papalık şehitlerinin ikinci grubunu oluşturan şehitleri öldürmesi nedeniyle papalığın yargılanmasıdır.

"Beşinci mühür açıldığında, Vahiy gören Yuhanna görümde sunağın altında Tanrı'nın Sözü ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna öldürülenler topluluğunu gördü. Bundan sonra, sadık ve doğru olanların Babil'den çıkmaya çağırıldığı, Vahiy'in on sekizinci bölümünde anlatılan sahneler geldi. [Vahiy 18:1-5, alıntılandı.]" Manuscript Releases, 20. cilt, 14.

Beşinci mührün şehitlerini ve Pazar yasası krizi sırasında oluşacak gelecekteki ikinci şehitler grubunu tanımladığı diğer pasajda, bu sahnelerin "gelecekte bir zaman diliminde" olacağını söylüyor. Vahiy 18'deki iki ses, "gelecekte bir zaman dilimini" temsil eder. İlk ses başlangıçta 11 Eylül'de ve ikinci ses Pazar yasasında.

'Ve beşinci mührü açtığında, sunağın altında Tanrı'nın sözü uğruna ve tuttukları tanıklık uğruna öldürülmüş olanların canlarını gördüm; ve yüksek sesle bağırarak şöyle dediler: Ne zamana kadar, ey Rab, Kutsal ve Gerçek olan, yeryüzünde yaşayanları yargılayıp kanımızın öcünü almayacaksın? Ve her birine beyaz kaftanlar verildi [pak ve kutsal ilan edildiler]; ve onlara, kendileri gibi öldürülecek olan hizmettaşları ve kardeşleri de tamamlanincaya dek bir süre daha dinlenmeleri gerektiği söylendi' [Vahiy 6:9-11]. Burada Yuhanna'ya, gerçekte o anda olmayan, fakat gelecekte bir zaman diliminde olacak sahneler gösterildi.

"Vahiy 8:1-4 alıntılanmıştır." Manuscript Releases, 20. cilt, 197.

Bayan White, ikinci şehitler grubunun oluşumunun tamamlanmasını geleceğe bağlar ve diğer bir pasajda, ilk üç ayette bir sesin, dördüncü ve beşinci ayetlerde ise başka bir sesin tanımlandığı Vahiy 18:1-5'i alıntılar. İlk ses, New York'un büyük binalarının yıkıldığı 11 Eylül'ü işaret eder ve ikinci ses ise, Tanrı'nın diğer sürüsünün Babil'den çağrıldığı Pazar yasasıdır. İkinci pasajda ise Vahiy'in sekizinci bölümüne ve ilk dört ayetine atıfta bulunur; bunlar, sunağın közlerinden alınan korların yeryüzüne atıldığı yedinci mührün açılışını tanımlar; bu da, gökten ateşin inip öğrencileri aydınlattığı Pentekost ile örtüşür; tıpkı İlyas'ın on iki taşının aydınlatılması ve öğrencilerin üzerindeki ateşten dillerle temsil edilmesi gibi.

Ne kadar daha? Zekeriya ve Yahya

"Ne kadar süre" ifadesi, 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar olan zaman diliminin peygamberi bir sembolüdür; bu dönem Karmel Dağı anlatısında, 1840'tan 1844'e kadar Milleritlerin tarihinde, Musa döneminde sekizinci belâdan onuncu belâyaya kadar ve beşinci mührün şehitlerinin tanıklığında örneklendirilmiştir; ayrıca Zekeriya'da, yetmiş yıl Babil'de kalmış olan Yeruşalim'e Tanrı'nın "ne kadar süre" sonra merhamet edeceği sorusu sorulur.

Sonra Rab'bin meleği yanıt verip dedi: Ey Orduların Rabbi, yetmiş yıldır gazaplandığın Kudüs'e ve Yahuda'nın şehirlerine ne zamana kadar merhamet etmeyeceksin?

Ve Rab, benimle konuşan meleğe iyi ve teselli verici sözlerle cevap verdi.

Bunun üzerine benimle konuşan melek bana şöyle dedi: "Şöyle haykır: Her Şeye Egemen RAB şöyle diyor: Yeruşalim ve Siyon için büyük bir kıskançlıkla kıskanıyorum. Rahat yaşayan uluslara ise çok öfkeliyim; çünkü ben yalnız azıcık öfkelenmişim, ama onlar sıkıntıyı artırdılar. Bu nedenle RAB şöyle diyor: Merhametle Yeruşalim'e döndüm; Her Şeye Egemen RAB diyor ki, tapınağım onun içinde inşa edilecek ve Yeruşalim üzerine bir ölçü ipi gerilecek. Yine haykır, şöyle de: Her Şeye Egemen RAB şöyle diyor: Kentlerim refah sayesinde yine yayılacak; RAB Siyon'u yine teselli edecek ve Yeruşalim'i yine seçecek." Zekeriya 1:12-17.

Kardeş White, Zekeriya'nın "altmış ve on yılı" (yetmiş yıl) olarak belirttiği, harfi anlamda eski İsrail'in harfi Babil'e esaret altında bulunduğu dönemi; ruhsal İsrail'in (Hristiyanların) ruhsal Babil'e (Roma Katolikliği) esaret altında bulunduğu, 538'den 1798'e kadar süren bin iki yüz altmış yıllık dönemle doğrudan ilişkilendirir.

"Tanrı'nın yeryüzündeki kilisesi, bu uzun ve amansız zulüm dönemi boyunca, sürgün döneminde Babil'de tutsak tutulan İsrail oğulları kadar gerçekten esaret altındaydı."

Peygamberler ve Krallar, 714.

1798’de, bin iki yüz altmış yılın sonunda, Vahiy 14’te melekler olarak temsil edilen üç mesajdan ilki geldi. İkincisi 19 Nisan 1844’te, üçüncüsü ise 22 Ekim 1844’te geldi. “Ne kadar süre?” sorusuyla sembolleştirilen tarihsel süreç 11 Eylül’den Pazar yasasına kadar uzanır ve bu zaman dilimi, Adventizmin başlangıcında, Millerci harekette 11 Ağustos 1840’tan 22 Ekim 1844’e kadar olan dönemde tipolojik olarak temsil edilmişti. Bu dönem, Vahiy kitabının onuncu bölümünde, Yuhanna’nın ağzında tatlı olan fakat midesinde acılaştan küçük kitabı yemesiyle sembolik olarak betimlenir.

Ve gökten işittiğim ses yine benimle konuştu ve şöyle dedi: “Git, denizin ve yerin üzerinde duran meleğin elinde açık olan küçük kitabı al.” Ben de meleğin yanına gidip ona, “Bana küçük kitabı ver” dedim. O da bana, “Al ve onu ye; karnını acılaştırarak, ama ağzında bal gibi tatlı olacaktır” dedi. Böylece meleğin elinden küçük kitabı aldım ve onu yedim; ağzımda bal gibi tatlıydı; ama onu yedikten hemen sonra karnım acılaştı.

Ve bana şöyle dedi: “Yeniden nice halkların, ulusların, dillerin ve kralların önünde peygamberlik etmelisin.” Vahiy 10:8-11.

Yuhanna’nın tasvir ettiği tarih, yutulan kitapla temsil edilmektedir; çünkü yeme eylemi, Milleritlerin mesajı anlamaya başlamasını ve o mesajı ilan etme konusundaki deneyimlerini temsil ediyordu. Dolayısıyla, o tarih ortaya konulduktan hemen sonra Yuhanna’ya yeniden peygamberlik etmesi gerektiği söylendiğinde, burada söz konusu edilen peygamberlik 1840’tan 1844’e kadarki tarihsel sürece karşılık gelir. Yuhanna’ya, 1840’tan 1844’e kadar olan Millerit tarihinin Adventizmin son döneminde tekrarlandığı söylenir. Yuhanna’ya yeniden peygamberlik etmesi gerektiği söylenir söylenmez ona tapınağı ölçmesi de söylenir.

Bana değneğe benzer bir kamış verildi; melek durup şöyle dedi: Kalk, Tanrı’nın tapınağını, sunağı ve orada tapınanları ölç. Fakat tapınağın dışında olan dış avluyu dışarıda bırak ve onu ölçme; çünkü o uluslara verilmiştir; onlar da kutsal kenti kırk iki ay ayaklar altına alacaklardır. Vahiy 11:1, 2

22 Ekim 1844 sonrasında Adventizme verilen iş, Zekeriya’da ortaya konan şu vaatle uyumlu olarak, Yuhanna tarafından tapınağın ölçülmesi ya da inşa edilmesi şeklinde temsil edildi: “Kudüs’ün üzerine yeniden bir ölçü ipi gerilecek” — çünkü Rab “Kudüs’ü yine seçecek.” Adventizmin başlangıcında Millerci Adventizm’in Filadelfya hareketiyle temsil edilen tarih, Adventizmin sonunda yüz kırk dört binin Filadelfya hareketiyle tekrarlanır. 22 Ekim 1844’teki büyük hayal kırıklığında, “yedinci meleğin sesinin günleri” olarak temsil edilen bir dönem başladı.

Ama yedinci meleğin sesinin işitileceği günlerde, o seslenmeye başladığında, Tanrı’nın sırrı, bunu kulları olan peygamberlere bildirdiği gibi tamamlanacaktır. Vahiy 10:7.

İkinci “vay”a ilişkin İslami zaman kehaneti, Milleritlerin 11 Ağustos 1840’tan önce öngördükleri şekilde yerine geldiğinde mesaj Milleritler için tatlıydı. 22 Ekim 1844’teki Büyük Hayal Kırıklığı’nda mesaj midede acılaştı. Yuhanna 1840’tan 1844’e kadar olan tarihi tasvir etmeyi bitirir bitirmez, aynı şeyi (peygamberlik etmek) yeniden yapması gerektiği kendisine bildirilir. Ardından

Yeruşalim'i ölçmesi söylenir ve bunu yaptığında Rab'bin Yeruşalim'i seçmesine ilişkin Zekeriya'nın peygamberliğiyle uyum sağlar. 22 Ekim 1844'ten itibaren peygamberlik tarihi "yedinci meleğin sesinin günleri" olarak temsil edilir. Yedinci meleğin (üçüncü "vay") mesajının (sesinin) "günleri", Mesih'in ilahiyetinin, yüz kırk dört bin olacak insanlarla kalıcı olarak birleşeceği bir zaman dilimini temsil eder. Bu çalışma 1863'teki isyan nedeniyle gecikti ve 11 Eylül'de yedinci meleğin (üçüncü "vay") borusu yeniden çalmaya başladı.

Kutsal tarihte Rab, adını oraya koymak için Yeruşalim'i seçti ve O'nun "adı" O'nun karakteridir. Zekeriya, "Yeruşalim ve Siyon için büyük bir kıskançlıkla kıskanıyorum" diyerek, ardından da "Rab yine Siyon'u teselli edecek ve yine Yeruşalim'i seçecek" sözleriyle Yeruşalim ve Siyon'a atıfta bulunur. Siyon, "Tesellici" olan Kutsal Ruh'u aldığıında teselli edilir. Kutsal Ruh'un teselli ediş, Mesih'in dirilişinden sonra Baba'yla görüştüktan sonra aşığı inip öğrencilerinin üzerine üflemesiyle uyumlu olarak 11 Eylül'de başladı. Kutsal Ruh'un tezahürü Pentekost'ta büyük ölçüde arttı. O dönem, ilk ürün sunusunun diriltilmesiyle başladı ve o zaman tüm dünyanın mesajı duyduğu Pentekost'taki ilk ürün sunusuyla sona erdi.

Avutun, avutun halkımı, diyor Tanrınız. Yeruşalim'in yüreğine konuşun ve ona seslenin: Savaşının sona erdiğini, günahının bağışlandığını; çünkü bütün günahları için Rab'bin elinden iki katını aldığıını söyleyin. Yeşaya 41:1, 2.

Yüz kırk dört bin, "günahları bağışlandığında" mühürlenir. Bu, Pazar yasasından hemen önce, onlar Pentekost'taki ilk ürün sunusu olarak yüceltilirken ve Pentekost'ta havarilerin örneklediği üzere Kutsal Ruh'un ölçsüz dökülüşünü alırken gerçekleşir. 11 Eylül'de başlayan yağmurun serpiliş, Pazar yasasında tam bir dökülüşe dönüşür. Tarihte, 11 Eylül'ün ilk ürün sunusundan Pazar yasasındaki ilk ürün sunusuna kadar, yüz kırk dört bin mühürlenir ve Pazar yasasından mühlettin kapanışına kadar bir sancak olarak yüceltilecek bir sunu olmak üzere hazırlanırlar. Bu tarih, Babil'in düşüşünü ilan eden Vahiy 18'in ilk üç ayetiyle temsil edilir; Babil, "ikiye katlama"yı temsil eden bir Kutsal Kitap sembolüdür.

Bundan sonra gökten inen başka bir melek gördüm; büyük yetkiye sahipti ve yeryüzü onun görkemiyle aydınlandı. Güçlü bir sesle kuvvetlice bağırıp şöyle dedi: Büyük Babil düştü, düştü; cinlerin meskeni, her murdar ruhun barınağı ve her murdar ve iğrenç kuşun kafesi oldu. Çünkü bütün milletler onun fuhşunun gazap şarabından içtiler; yeryüzünün kralları onunla fuhuş ettiler ve yeryüzünün tüccarları onun sefahatinin bolluğuyla zengin oldular. Vahiy 18:1-3.

Kutsal Yazılar boyunca, ifadelerin ya da kelimelerin iki kez yinelenmesi, son günlerde Babil'in düşüşünün tam gerçekleşmesini temsil eder. Bu, bir şeyin sonunu daima onun başlangıcıyla tasvir eden Alfa ve Omega'nın imzasıdır. Babil'in iki düşüşü Nemrut ve Belşassar ile temsil edilir. Nemrut, Babil'in başlangıcıydı; o dönemde Babil yalnızca Bâbel'di. Nemrut'un düşüşü, Belşassar'ın düşüşünü temsil ediyordu ve ikinci meleğin mesajı ile Vahiy on sekizinci bölümdeki meleğin mesajı şudur: Babil'in başlangıcında Nemrut'un düşüşü, sonunda Belşassar'ın düşüşünü temsil ediyordu; çünkü Alfa ve Omega her zaman bir şeyin sonunu onun başlangıcıyla gösterir.

Nemrut'un kulesi, onun düşüşünün bir simgesi olarak yıkıldı ve Nemrut, 11 Eylül'de İkiz Kulelerin düşüşüne örnek teşkil etti. Belşassar'ın düşüşü, Kutsal Kitap peygamberliğindeki ilk krallık olan Babil'in yetmiş yıllık egemenliğinin sonunu işaret eden duvardaki yazıydı ve böylece, 1798'den Pazar yasasına kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin tarihini temsil eden Yeşaya 23'teki sembolik "bir kralın günlerine göre yetmiş yıl"ın sonunda Amerika Birleşik Devletleri'nin düşüşüne de örnek teşkil ediyordu. Belşassar'ın duvardaki yazısı, Pazar yasasında kilise ile devlet arasındaki ayrım duvarının yıkıldığı zamanı temsil eder; bu, tıpkı Belşassar'ın tam o gece öldürüldüğü gibi, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığının sona erdiği noktadır. Duvardaki el yazısı, Anayasa'da kilise ile devlet arasındaki ayrım duvarını yıkan yazılmış olan yasadır.

11 Eylül'den Pazar yasasına ve sonrasında insanlığın deneme süresinin kapanışına ve son yedi belaya kadar tasvir edilen 'tarih', Tanrı'nın sözünde ifadelerin veya kelimelerin çiftlenmesiyle simgelenen tarihsel dönemdir. Bu dönemde Kutsal Ruh dökülür; 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar bir serpmeye başlayarak, sonrasında tam dökülüş gerçekleşir. Kutsal Ruh, geldiğinde Tanrı'nın halkına her şeyi gösterecek olan 'Tesellici' olarak Mesih tarafından tanıtılmıştır.

Ama Yardımcı, yani Kutsal Ruh, Baba'nın benim adımla göndereceği, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim ne varsa hepsini hatırlatacaktır. Yuhanna 14:26.

Kutsal Ruh, aynı zamanda “yağmur” ve “Tesellici” olan “altın yağ” aracılığıyla yüz kırk dört bine iletilir. “Tesellici” olarak temsil edildiğinde Kutsal Ruh, kendisinin özel bir tezahürünü tanımlar.

Tanrı'nın halkı, müjdenin gereklerini yerine getirdiklerinde her zaman Kutsal Ruh'a sahip olmuştur; ancak hakiki kutsal uyanış dönemlerinde, “geçmiş yıllarda olduğu gibi”, Kutsal Ruh'un bütün bir cemaat için özel bir tezahürü söz konusu olduğunda, Kutsal Ruh Tesellici olarak tasvir edilir. Daha da önemlisi, Tesellici “onlara her şeyi hatırlatırken” cemaatin hafızaları onun tarafından harekete geçirilmektedir. Bu, tezahüre katılan insanların sahici bir deneyime sahip olduğunu doğrular; çünkü Kutsal Ruh zihinlerinin faaliyetlerine katılmakta, “her şeyi size hatırlatırken” düşünme süreçlerini etkilemektedir.

İnsan belleği, yargı, zekâ, akıl yürütme ve vicdan gibi diğer unsurlarla birleşerek, Elçi Pavlus'un "zihin" diye adlandırdığı insanın daha yüksek yönünü oluşturur. Bu daha yüksek yön ya benliğe ait düşündürür ya da Mesih'in düşüncesidir.

Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın yasasına boyun eğmez, zaten eğmez. Romalılar 8:7.

Çünkü Rab'bin düşüncesini kim bildi ki O'na öğretebilsin? Ama biz Mesih'in düşüncesine sahibiz. 1. Korintliler 2:16.

Aşağı tabiat, yani beden, duyularla ilişkili sinirsel, duygusal ve hormonal sistemlerden oluşur; bunlar “ruhun yolları”dır. Yüksek tabiatın aşağı olan üzerinde egemenlik kurması amaçlanmıştır ve bu nedenle kale olarak temsil edilir; kale duyulardan (aşağı tabiat) sürekli saldırı altındadır ve saldırılar kaleye, kaleye açılan yollar üzerinden yöneltilir. Yüksek tabiatın kalesinin içinde bir komuta merkezi vardır; Sister White'ın içkale dediği yer. İçkale, iki temel bölüme ayrılan mabedin En Kutsal Yeridir. Avlu, beden ya da aşağı tabiatır ve avluya girmek ya da kanı Kutsal Yer'e

aktarmak için bir perdeyi, yani örtüyü aşmak gerekirdi. Avlu, perdelerle iki uçtan sınırlandırılmıştır.

Perde, yani kendi bedeni aracılığıyla, bizim için kutsal kıldığı yeni ve yaşayan bir yoldan.
İbraniler 10:20.

Tapınak iki bölüme ayrılır: avlu ve iç kısım. İç kısım da, tıpkı yüksek tabiat gibi, iki bölüme ayrılır. Yüksek tabiat iki alana ayrılır. Bu alanlardan biri Kutsal Yer, diğeri ise En Kutsal Yer olarak temsil edilir. Kutsal Yer, insanlığın işlev görebilmesi için gerekli zihinsel etkinlikleri temsil eder; ancak En Kutsal Yer, Tanrı ile insanın bulunduğu alandır. En Kutsal Yer Tanrı'nın taht odasıdır ve iman edenler Mesih'le birlikte göksel yerlerde oturtulurlar.

Ve bizi birlikte diriltip Mesih İsa'da göksel yerlerde birlikte oturttu. Efesliler 2:6.

Bu ayet, birkaç ayet önce, fakat tamamen aynı düşünce akışı içinde, İsa'nın tıpkı kendi halkı gibi göksel yerlerde oturduğunun söylendiği bir pasajdan alınmıştır.

Bunu Mesih'te gerçekleştirdi; onu ölülerden diriltip, göksel yerlerde kendi sağına oturttu.
Efesliler 1:20.

Mesih ile halkı Kutsallar Kutsalı'nda birlikte oturuyor. Mesih diriltildi ve sonra göksel yerlerde oturdu; onun halkı da Kutsallar Kutsalı'nın taht odasında yükseltilip oturtuluyor. Pavlus, altıncı ayette yükseltilemlerin bir önceki ayette günahattan diriltildiklerini belirtir.

Biz günahlarımız içinde ölü iken bile, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu (lütufla kurtuldunuz) ve bizi birlikte diriltip, Mesih İsa'da göksel yerlerde birlikte oturttu. Efesliler 1:5, 6.

Efesliler'deki pasajın mükemmel gerçekleşmesi, Vahiy on bir, on birdeki iki tanıktır; bunlar diriltilir ve sonra bir sancak olarak—ama aynı zamanda göksel yerlerde oturtulmak üzere—göğe alınırlar. En Kutsal Yerde iki tanık Tanrı'nın bizzat huzurunda insanlığı temsil etmekte ve orada oturmalarının gerekçesi, her birinin sahip olduğu nişandır. Bu nişan Tanrı'nın mührüdür ve Tanrı'nın mührü, insanın ilahi olanla bir olduğunu temsil eder; ve bu mühür, Tesellici'nin, yani Kutsal Ruh'un, 'onların' yüksek doğasının En Kutsal Yerde ikamet ediyor olması gerçeğiyle temsil edilir. En Kutsal Yer, ilahi olanla insanın birleştiği Tanrı'nın taht odasıdır ve hem ilahiyetin hem de insanlığın birlikte oturduğu bir En Kutsal Yeri içeren yüksek doğaya sahip insan tapınağını temsil eder.

“Tesellici”nin dökülüşü, yüz kırk dört binin mühürlenmesidir ve bu, kurtuluş tarihinde bir değişimi işaret eder; çünkü o zamanda kilise, savaşan kiliseden muzaffer kiliseye dönüşür. O zamanda, kilise, yüz kırk dört binin Laodikya hareketinden yüz kırk dört binin Filadelfya hareketine geçer. O zamanda, yedinci kilisenin deneyiminden altıncı kilisenin deneyimine dönüşür ve altıncı kilise Milleritlerdi. Millerit hareketinde yerine geldiği üzere, Filadelfya olan altıncı kilisenin peygamberî bir özelliği, onun hiçbir zaman bir kilise olmamış olmasıydı. 1856'ya kadar yalnızca bir hareketti; o zaman White'ların her ikisi de hareketi Laodikya olarak tanımladılar. Yedi yıl sonra resmî kilise kuruldu.

Pazar yasasındaki kurtuluşsal değişim, Mesih'in Başkâhin olarak göreve başlamasını işaret eden Pentekost'taki kurtuluşsal değişimle önceden örneklendi.

Pentikost'taki dökülüş, Kurtarıcı'nın göreve başladığını göğün bildirisiydi. Vaat ettiği gibi, gökten Kutsal Ruh'u öğrencilerine göndermişti; bu, kâhin ve kral olarak gökte ve yeryüzünde bütün yetkiyi aldığıının ve halkı üzerinde Meshedilmiş Olan olduğunun bir işaretiydi. Elçilerin İşleri, 38.

Pazar yasasında geç yağmur ölçüsüzce yüz kırk dört binin üzerine döküldüğünde, bu, savaşan kilisenin sona erdiğini ve muzaffer kilisenin geldiğini bildiren "Göğün bildirimini" olacaktır. Göksel tapınakta Pentikost'ta Mesih'in göreve başlatılması, Pazar yasasında yüz kırk dört binin mesh edilmesini simgeler.

"Pentekost" dökülüşü, Mesih'in Meshedilmiş Olan olduğunu göstererek O'nun gökteki göreve başlama törenindeki meshedilişini temsil ediyordu; ancak O, vaftizinde de meshedilmişti. O'nun vaftizinden (9/11) Pentekost'a (Pazar yasası) kadar olan dönem, vaftizinden üç buçuk yıl sonra gerçekte gerçekte ölümlü, gömülüşü ve dirilişi (İlk Ürünler Bayramı) tarafından da yeniden temsil edilir. Bu nedenle 9/11, hem O'nun vaftizinde hem de O'nun dirilişinde temsil edilir. O'nun sembolik dirilişi ve gerçekte dirilişi, her biri Pentekost'ta sona eren iki peygamberlik çizgisinin başlangıcını işaret eder. Her iki tarih de ilk ürün sunusunun dirilişiyle başlar.

Ama şimdi Mesih ölümlerden dirilmiştir ve uyuyanların ilk ürünü olmuştur. Çünkü ölüm bir insan aracılığıyla geldi; ölümlerin dirilişi de bir insan aracılığıyladır. Nitekim Âdem'de herkes ölüyorsa, Mesih'te de herkes yaşama kavuşturulacaktır. Ne var ki her biri kendi sırasına göre: ilk ürün olarak Mesih; sonra O'nun gelişinde Mesih'e ait olanlar. 1. Korintliler 15:20-23.

Mesih, dirilişiyle ilk ürün sunusudur; bu, "Pentekost dönemi"nin başlangıcını işaret eder ve bu dönem Pentekost'taki ilk ürün sunusuyla sona erer. Mesih'in dirilişi arpadır; buğday ise "sonra" "O'nun gelişinde Mesih'e ait olanlar"dır. Mesih'in dirilişinden "sonra" olanlar, "O'nun gelişinde Mesih'e ait olanlar"dır; böylece dünyanın sonunda imanlı canların son hasadını temsil ederler; Pentekost'ta toplanan o üç bin canın temsil ettiği gibi.

Ayet ayrıca dirilişi ölüm açasından ele alır. Ölüm Âdem'le başladı ve bütün insanlara sirayet eder; ama bunu "sırayla" yapar. Elçilerin İşleri kitabında Petrus, Yoel kitabının o sırada yerine gelmekte olduğunu ve Tesellici'nin huzurundan ferahlama zamanları geldiğinde günahları silinebilsin diye insanların günahlarını önceden yargıya göndermeleri gerektiğini kaydeder. Mesih o sırada günahı silmek için yargı kitaplarına bakmıyordu; çünkü yargı daha gelecekte, bin sekiz yüz yıldan fazla bir süre sonraydı.

"her bir kimse kendi sırasına göre" ifadesine yapılan atıf Âdem'le başlar ve böylece, ferahlatma zamanları gelinceye kadar Âdem'den itibaren ölümlerin yargısını belirler. Geç yağmur geldiğinde, yargı ölümlerden dirilere geçer. Ayetin temsil ettiği zaman diliminde (Mesih'in dirilişinden Pentikost'a kadar), arpa ilk ürünlerinden buğdayın ilk ürünlerine kadar olan dönemde, dirilerin yargısı sürerken yağmur yağmaktadır ve yağmur yağdıka, yağmurun temsil ettiği mesaj buğdayı deliceden ayırmaktadır. Pazar yasasında, yani Pentikost'ta, buğday artık deliceyle karışık değildir

ve iki sallama ekmeğinden oluşan buğdayın ilk ürün sunusu yukarı kaldırılır. 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar olan arınma süreci, Malaki 3'te de, Antlaşmanın Habercisi'nin Levilileri arındırıp tasfiye etmesi ve bunu "ateş" ile yapmasıyla temsil edilir. "Ateş", Pentikost'ta görülen ateşten dillerle temsil edildiği üzere, bir mesajın simgesidir. Ele alınan tarihte, Pentikost'un ilk ürünleriyle temsil edilen iki sallama ekmeği olan yüz kırk dört bini ortaya çıkaran iki sınıfın ayrılması söz konusudur; bunlar, günahın bir simgesini içeren tek sunu olduklarından, iyiden iyiye pişirilmeliydi.

O iki dalgalandırılan sunu ekmeği mayalıydı ve maya günahın bir sembolüdür. O maya, Antlaşmanın Habercisi'nin arındırıcı ateşini temsil eden fırının ateşinde yok edildi. Yeşaya, yirmi yedinci bölümde 11 Eylül'de başlayan bir tartışmayı tanımlar; buna "doğu rüzgarının günü" der. Bu pasaj, İsrail'in günahlarının tartışma aracılığıyla kefarete bulduğunu öğretir. "Tartışma", gerçek son yağmur mesajı ile var olan diğer tüm sahte son yağmur mesajları arasındadır. Bir mesaj "ateştir" ve "ateş", Antlaşmanın Habercisi'nin arındırmak ve tasfiye etmek için kullandığı şeydir. Son yağmur mesajı üzerine yapılan tartışma, Pazar yasasında yukarı kaldırılan Pentekost ilk ürün buğday sunusundan mayayı uzaklaştırır. Yüz kırk dört bin, Pentekost'un ilk ürün buğday sunusudur; O'nun kanının sağladığı aklanma ve tanıklıklarının kutsanmasıyla galip gelirler. Çünkü kutsayan Söz'dür; ancak Söz, bir mesaj olarak iletildiğinde bunu yapar. Mesajın sunulması yüz kırk dört binin yaşamasını sağlar ve sahte bir son yağmur mesajının sunulması ise ölüme yol açar.

Onu Kuzu'nun kanıyla ve ettikleri tanıklığın sözüyle yendiler; ölüm pahasına da canlarını sevmeydiler. Vahiy 12:11.

Yüz kırk dört bin kişi, Mesih nasıl galip geldiye öyle galip gelerek O'nun peşinden giderler; çünkü peygamberlik bakımından Mesih'i izlerler.

Bunlar kadınlarla kendilerini kirletmemiş olanlardır; çünkü bakiredirler. Bunlar, Kuzu nereye giderse onu izleyenlerdir. Bunlar, insanlar arasından kurtarılarak Tanrı'ya ve Kuzu'ya sunulan ilk ürünlerdir. Vahiy 14:4.

İşte Vahiy on dördün dördüncü ayetinde yüz kırk dört bin "ilk ürünler" olarak tanımlanır. Ayrıca "bakireler" olarak da tanımlanırlar ve ilham, Matta yirmi beşteki on bakire benzetmesinin Adventist halkının deneyimini tasvir ettiğini bize bildirmiştir. Sadece "bakireler" olmakla kalmazlar, "kadınlarla kirlenmemişlerdir" de; çünkü yüz kırk dört bini ortaya çıkaran sınama ve ayırtma süreci, yüz kırk dört bin ile "tüm" sahte dinler arasında bir ayırım oluşturmuştur. "Bunlar" Kuzu nereye giderse onu izlerler ve ilk ürün sunuları olarak Mesih'i ölümünde, gömülüşünde ve dirilişinde izlemelidirler.

Vahiy on birinci bölüm, on birinci ayette, bir sancak olarak kaldırılacak olan iki tanık önce öldürülür, sonra üç buçuk gün içinde tıpkı Mesih gibi bir ilk ürün sunusu olarak diriltir. Mesih'in kendisi olan ilk ürün sunusu, Laodikya deneyimi yaşayan ve iflas etmiş olanları kurtarmak için antlaşmanın kanının dökülmesini içeriyordu. Tek bir ayette (dördüncü ayet) yüz kırk dört binle ilişkili peygamberlik ışığının çeşitli hatlarına dair bu kısa özet ortaya konur. Ve bu, Vahiy 144'te, harika sayıcı Palmoni'nin eliyle ortaya konulmuştur. Kutsal Yazılarda bir şeyin iki kez yinelenmesi, son yağmurun tarihini temsil eder; ve son yağmur, Tesellici'nin Tanrı'nın halkı üzerine döküldüğü yer ve zamandır.

Ne güzeldir dağlar üzerinde müjde getirenin, barışı ilan edenin ayakları; iyilik müjdesini getirenin, kurtuluşu ilan edenin; Siyon'a, "Tanrın hüküm sürüyor!" diyenin! Nöbetçiler seslerini yükseltecek; bir ağızdan birlikte şarkı söyleyecekler; çünkü Rab Siyon'u geri getirdiğinde bunu gözleriyle görecekler. Sevinçle coşun, birlikte şarkı söyleyin, ey Yeruslaim'in harap yerleri; çünkü Rab halkını teselli etti, Yeruslaim'i kurtardı. Rab kutsal kolunu bütün ulusların gözleri önünde açığa çıkardı; ve yeryüzünün bütün uçları Tanrımızın kurtuluşunu görecek. Çıkın, çıkın, oradan ayrılın; hiçbir murdar şeye dokunmayın; onun ortasından çıkın; Rab'bin kaplarını taşıyan sizler, temiz olun. Yeşaya 52:7-11.

Siyon H6726, H6725 ile aynıdır; H6725 "göze çarpıcılık anlamı; anıtsal ya da yol gösterici sütun: - işaret, başlık, yol işareti" demektir. Siyon, yüz kırk dört binin sancağının bir simgesidir ve bu pasajda, barışın müjdesini zaten ilan edip sundukları için son yağmuru çoktan almışlardır. Bu olguya özgü bir başka belirti de onların "göz göze" görmeleridir; bu, Pentikost'taki öğrencileri temsil eder, çünkü Pentikost'tan önceki on gün bir birlik dönemini temsil eder. Rab "hath" (geçmiş zamanı temsil eder), müjde getirenler için zaten üç şeyi gerçekleştirmiştir. "Halkını teselli etmiştir", "Yeruslaim'i kurtarmıştır" ve "kutsal kolunu bütün ulusların gözü önünde açığa çıkarmıştır."

O, 11 Eylül'de halkını "teselli etti" ve bu, Malaki'nin üçüncü bölümünde anlatılan sına sürecinin başlangıcını işaret etti; süreç Pazar yasasında sona erer; o zaman O, ilk ürün sunularının sancağını kaldırır; bu da "bütün ulusların gözü önünde kutsal kolunu açığa çıkarmak"la temsil edilir. O, yüz kırk dört bini teselli eder, kurtarır ve yükseltir. 11 Eylül'de O teselli eder ve arınma sürecini başlatır; bu süreçte halkını kurtarır ve sonra onları bir sancak olarak yükseltir; ya da Malaki'nin dediği gibi "Yahuda ve Yeruslaim'in sunusu hoş olsun" "eski günlerde olduğu gibi."

O, gümüş arıtcısı ve arındırıcısı gibi oturacak; Levilileri arıtacak, onları altın ve gümüş gibi arındırarak ki Rab'be doğrulukla sunu sunabilsinler. O zaman Yahuda ile Yeruslaim'in sunusu, eskiden olduğu gibi, önceki yıllarda olduğu gibi Rab'be hoş gelecek. Malaki 3:3-4.

"ne kadar süre" konusundaki değerlendirmelerimizi bir sonraki makalede sonuçlandıracağız.

"'Yeli elindedir; harman yerini iyice temizleyecek ve buğdayını ambara toplayacaktır.' Matta 3:12. Bu, arınma zamanlarından biriydi. Hakikat sözleri aracılığıyla saman buğdaydan ayrılıyordu. Azarı kabul edemeyecek kadar kibirli ve kendini beğenmiş, alçakgönüllülük dolu bir yaşamı benimsemeyecek kadar dünyayı seven birçok kişi İsa'dan yüz çevirdi. Bugün de birçokları aynı şeyi yapmaktadır. Canlar, bugün tıpkı Kefarnahum'daki havrada bulunan o öğrencilerin sınıdığı gibi sınanmaktadır. Hakikat yüreğe ulaştırıldığında, yaşamlarının Tanrı'nın isteğiyle uyum içinde olmadığını görürler. Kendilerinde bütünüyle bir değişikliğin gerekliliğini fark ederler; fakat benliği inkâr eden işi üstlenmeye razı olmazlar. Bu nedenle günahları açığa çıkarıldığında öfkelenirler. Öğrencilerin İsa'yı bırakıp, 'Bu çetin bir sözdür; bunu kim dinleyebilir?' diye söylenerek ayrıldıkları gibi, onlar da gücünüp uzaklaşırlar.'" Çağların Arzusu, 392.